

РЕШЕНИЕ

№ 14

гр. Етрополе , 02.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЕТРОПОЛЕ, ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на втори февруари, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Цветомир Ц. Цветанов

при участието на секретаря Сияна М. Манчева
като разгледа докладваното от Цветомир Ц. Цветанов Гражданско дело №
20201830100259 по описа за 2020 година

Производството е по предявени обективно кумулативно съединени искове, както следва -
иск с правно основание чл.79 ал.1 пр.2 от ЗЗД, чл.252 ал.1 изр.1-во вр. чл.250 ал.1 от ЗЗД.

Предявена е искова молба от д-р Л. Н. К., чрез адв.Г.Д.-САК против В.С.П.и П. П. П., с
която моли двамата да бъдат осъдени да ѝ заплатят сумата от 1 250 лева-част от обща сума в
размер на 20 000 лева, представляваща обезщетение в размер на паричната равностойност в
същия размер на движими вещи-златни и сребърни бижута и монети, предадени от нея на
ответниците за пазене по силата на договор за влог, дължима на основание неизпълнението
на задължението на ответниците да ѝ ги върнат в дадения им срок, заедно със законната
лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на исковата молба до датата на
окончателното плащане, както и направените по делото разноски.

Твърди, че дълги години работила в болницата в Етрополе, като отв.П. бил неин пациент и
по този повод се сближила с него и семейството му, включително и с ответницата П.а, която
е негова майка. През 1996 година подала документи за работа в Либия, като получила
одобрение, но трябвало да замине много бързо. Притежавала семейни бижута, които нямало
къде да остави на съхранение в банка в Етрополе. Споделила това с двамата ответници,
включително и със съпругата на П. – Р и те ѝ казали, че няма проблем да ги съхраняват, т.к.
имат метална каса. Накитите съхранявала в кожена кутия, която опаковала в найлон и
хартия, увила пакета с тиксо и го предала на отв.П.а. В пакета оставила списък с описание
на бижутата, като екземпляр оставила и за себе си. През 1997 година посетила домът на

ответниците и отв.П.и дала кутията, която била непокътната. Взела няколко бижута, след което отново я опаковала с тиксо и отв. П.я поставила в касата. През 2004 година се завърнала окончателно в България и поискала да си вземе бижутата, но отв. П. и съпругата му ѝ казали, че ключът от касата е в отв. П.а, която пък заминала да работи в Испания. След многократни настоявания да бъде отключена касата, ищцата завела човек от гр.Етрополе – И.Б., който успял да я отключи, но вътре нямало оставената преди кутийка. Чрез отв. П. се обадила на отв. П.а, която ѝ дала объркани отговори за съдбата на бижутата. Ищцата подала сигнал до прокуратурата, отправила нотариална покана, но резултат до момента нямало. В исковата молба е описала златните, сребърни и други накити, които твърди, че е оставила на съхранение при ответниците, което определя като възникнало облигационно отношение по сключен договор между нея и ответниците, представляващо устен договор за влог по смисъла на чл.250 ЗЗД.

В срока за отговор на исковата молба е постъпил такъв от ответника П. П. П., като същия оспорва изложените твърдения. Твърди, че между него и ищцата не е сключван никакъв договор. Твърди се, че производството срещу него е недопустимо, т.к. не е пасивно процесуално легитимиран. Счита иска за недоказан.

В срока за отговор на исковата молба е постъпил такъв и от ответницата В.С.П.а, като същата оспорва изложените твърдения. Счита иска за неоснователен и недоказан.

В съдебно заседание ищцата Л.К., лично и чрез адв.Г.Д. - САК, поддържат исковата молба и оспорват отговорите на същата. На основание чл.214 ал.1 от ГПК е направено искане за увеличение на предявения първоначален иск със сумата от 14857.80 лева, като се счита предявен за сумата от 16 107.80 лева. С протоколно определение, съдът е допуснал посканото увеличение на първоначалния иск.

В съдебно заседание ответниците В.С.П.и П. П. П. лично и, чрез адв.П. С. – АК Варна оспорва исковата молба и моли предявеният иск да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

От събраните по делото доказателства, обсъдени във връзка със становищата на страните, съдът приема за установено следното:

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

От списък с описание /л.7-10/ се установява, че в същите са описани и илюстрирани различни по вид ценности от благороден метал.

От покана /л.11/, връчена на ответниците на 28.05.2020 год., чрез М Д, Нотариус с район РС-Етрополе, с рег.№713 на НК, се установява, че със същата ищцата кани ответниците в тридневен срок от връчването ѝ да се свържат с нея на посочен телефонен номер, за да уговорят връщането на предоставените им от нея за съхранение вещи-бижута, респ. заплащането на тяхната парична равностойност, или договаряне на извънсъдебно

споразумение.

От досъдебно производство №95/2007 год. по описа на РУП-Етрополе, пр.пр. №В-237/2007 год. по описа на РП-Етрополе се установява, че същото е образувано след постъпила молба от ищцата в РП-Етрополе, в която били изложени обстоятелствата, визирувани и в настоящата искова молба. В хода на проведеното разследване по досъдебното производство са разпитани в качеството им на свидетели ответниците по делото.

От показанията на П. П. П., дадени на л.29-30 от ДП от 10.07.2007 год. се установява, че същия знае, че около 1996 год., или 1997 год., когато ищцата трябвало да замине на работа в Либия, тя казала, че е оставила кутийка с пръстени за съхранение при майка му. Това предаване обаче той не е видял и предполага, че е станало само между майка му, ищцата и вероятно нейния вече покоен съпруг. Той никога не е виждал въпросната кутия и не е виждал съдържанието ѝ, но знае, че това били пръстени.

От показанията на ответницата В.С.П.а, дадени по досъдебното производство на 09.10.2015 год. и проведена очна ставка между нея и ищцата на 14.10.2015 год. се установява, че до 1997 година страните са били в приятелски отношения, като по повод заминаване на ищцата на работа в Либия, същата оставила на отв. П.кутия, обвита с бял непрозрачен плик и облепена с тиксо. Знаела, че в нея има бижута, но не ги е виждала лично. Предаването на кутийката станало в присъствието на покойния съпруг на ищцата. За предаването не са съставяли документи.

От незаверено копие на изп.дело №29/2002 год. по описа на СИС при ЕтрПС се установява, че същото е образувано във връзка с издаден изпълнителен лист в полза на Н Й П от гр.Ботевград против П. П. П., от гр.Етрополе за сумата в размер на 14 500 лева, ведно със законната лихва, считано от 01.10.1999 год. до окончателното изплащане, както и присъдени разноски.

От обясненията на отв. П.П., дадени по реда на чл.176 от ГПК се установява, че същия не отрича, че познава ищцата, като сочи, че тя не му е давала нищо. Соци, че от етажa, на който живее, кражба на бижута и ценности не е извършвана. Знае, че бил даден пакет, което не е станало в негово присъствие. Не знае какво е имало в този пакет.

От обясненията на отв. В.П.а, дадени по реда на чл.176 от ГПК се установява, че е приела „кутийка“ от ищцата, която тя ѝ оставила за съхранение, но не знаела какво има в нея. Заклучила я в каса, ключа от която стоял до нея. Соци, че през годините ищцата е идвала да си взема неща от кутията, но не знае кога е ставало това.

От показанията на св. Р.П.а, която е съпруга на отв.П.П. и снаха на отв.В.П.се установява, че са били семейни приятели със семейството на ищцата и знае, че последната е оставила някакъв пакет на свекърва ѝ, който тя да съхранява. Установява, че ищцата е довела И и е искала да се отключи касата. Когато я отключили, вътре имало само един газов

пистолет, монети и хартии.

От показанията на св.И.Т. се установява, че същия има познания в областта на металните каси със секретни патрони и поради тази причина бил извикан от ищцата да отключи метална касетка в дома на ответниците. Касетката се намирала в гараж и като я повдигнал установил, че няма нищо вътре, но въпреки това ищцата настояла да я отключи. Той я отключил със специални приспособления, но вътре не се намерило това което търсела ищцата, а именно някакви ценности. Същата била много възмутена и ѝ станало неприятно.

От показанията на св.И К, дъщеря на ищцата се установява, че нейните родители станали семейни приятели със семейството на ответниците и тя си играела с двете момичета на отв.П.. Знае, че дни преди майка ѝ да замине на работа в Либия, оставила на отв.В.П.малка кутия не по-голяма от 10 на 5-6 см. Установява, че когато починал баща ѝ, останал един пръстен, за който отв.В попитала „дали да го прибере при другите пръстени“. Това направило впечатление на св. И К, като тя попитала майка си, откъде ответницата знае какво има в кутията. Ищцата казала на дъщеря си, че когато ходила веднъж да си взема от кутията златни вещи, след това ѝ се обадила ответницата П.и ѝ казала, че видяла паднал малък пръстен на земята, като я попитала дали да го прибере при другите. Ищцата заявила на ответницата, че ще бъде много благодарна, ако стори това и предположението на св. И К е, че тогава всъщност отв.В.П.е видяла съдържанието на кутията. Това било през 2001 година. Свидетелката установява, че ценностите били в голямо количество, като е виждала част от тях, виждала е някой на снимки, а също така е виждала опис, който „майка ѝ направила в един момент“. Установява още, че през 2004 година с майка ѝ се прибрали окончателно в България и поискали да си вземат кутията, но им било отговорено, че В е в Испания и ключа от касата е в нея. В последвалите разговори „версиите“ се променяли, като започвали от обещание за заплащане на стойността на бижутата, до това, че в къщата е имало кражба, или пък, че е имало наематели, които са откраднали вещите.

От показанията на св.Е Л се установява, че същата и семейството ѝ, са били в много близки приятелски, а също така и колегиални отношения със семейството на ищцата. Знае, че имали множество златни бижута и монети. Знае, че ги съхранявала в малка кафява кутия. Когато се наложило внезапно да замине на работа в чужбина, ищцата ѝ споделила, че имала проблем с това къде да остави на съхранение бижутата, но проблема бил решен, т.к. фамилията на ответниците имали каса, като приели да ги пазят. Установява, че в последствие, след като се върнала от чужбина поискала да си вземе кутията, но не успявала да се срещне с ответниците. Свидетелката сочи, че в един момент касата била отключена, но кутийката не била там.

Св.Г Т установява, че с ищцата и покойния ѝ съпруг били приятели. Когато лекарското семейство трябвало да замине на работа в Либия, ищцата я помолила да приеме за съхранение тяхното злато. Свидетелката отказала, т.к. живеели в кооперация, на първия етаж и нямали метална каса. След няколко дни ищцата ѝ споделила, че златото е прието за

съхранение от „В П“, т.к. имала метална каса. Установява, че след като се върнали от чужбина си поискала вещите, но ответницата ѝ казала, че не може да ѝ ги върне, поради която причина работи в чужбина, за да ѝ ги заплати.

От заключението по назначената съдебно-оценителна експертиза, с вещо лице В. Л. Т. и обясненията в съдебно заседание, които съдът възприема изцяло се установи, че пазарната стойност на всички движими вещи, предмет на гражданското дело към 09.09.2020 година възлиза на сумата в размер на 16 107.80 лева. Оценката на описаните в исковата молба движими вещи е на база материал по борсова цена, намалена с 10 %. Намалението с 10% е поради това, че така се определят изкупните цени в ателиетата. Смята, че в кутийка с размери 10/5/6 см. биха могли да се съберат описаните движими вещи.

ОТ ПРАВНА СТРАНА :

Съдът е сезиран с предявени обективно кумулативно съединени иски, както следва - иск с правно основание чл.79 ал.1 пр.2 от ЗЗД и иск по чл.252 ал.1 изр.1-во вр. чл.250 ал.1 от ЗЗД.

Съдът намира предявените иски за неоснователни и недоказани, и като такива същите следва да бъдат отхвърлени изцяло.

В исковата молба се твърди, че през 1996 година, ищцата заедно със семейството си трябвало да замине спешно на работа в Либия, като за целта се налагало да остави някъде за съхранение семейни ценности – златни, сребърни и друг вид накити, както и златни монети. Тъй като в гр.Етрополе, където живеело семейството, нямало банков трезор, процесните ценности, съхранени в малка кафява опакована с найлон и тиксо кутия, били предадени за пазене на отв. В.П.и нейния син П.П.. В последствие през 2004 година, ищцата се завърнала окончателно в България и си поискала предадените на ответниците движими вещи, но последвал отговор, че отв. П.не е в България и ключът от касата, в която трябвало да се съхраняват вещите бил в нея. В последствие ответниците отказали да върнат вещите или евентуално да обезщетят ищцата с паричната им равностойност.

Ответниците оспорват обстоятелството да са получавали за съхранение описаните в исковата молба ценности, като твърдят, че единствено ищцата е предала малка кутия за съхранение на отв.П.а, но никой не знаел какво има в нея.

Съгласно разпоредбата на чл.250 ал.1 от ЗЗД „с договора за влог влогодателят предава движима вещ на влогоприемателя, който я получава със задължение да я пази и върне“, а съгласно чл.252 ал.1 изр.1-во от ЗЗД „влогодателят може всякога да поиска връщането на вложената вещ и на получените от нея плодове, даже и да е уговорено, че влагането ще трае определено време“.

Настоящия съдебен състав счита, че основните характеристики на договора за влог са наличието на точно и конкретно определени движими вещи или родово определени вещи; същите да бъдат предадени от влогодателя на влогоприемателя, като последния се задължи

да ги пази и върне, когато му бъдат поискани.

Съдът счита, че в тежест на доказване за ищцовата страна е обстоятелството, че на ответниците са предадени за пазене точно описаните в исковата молба движими вещи. Съдът счита, че това обстоятелство не бе доказано. На първо място съдът приема за доказано, че ищцата е предала на ответницата В.П. добре опакована малка кафява кутийка, като не бе доказано същата имала ли е съдържание и какво е било то. За да възникне отговорността на влогоприемателя, той следва да знае какви точно по вид, количество и качество движими вещи приема. В конкретния случай такива доказателства не бяха ангажирани. С исковата молба е представен списък с описание и рисунки на бижута, но не става ясно кога е бил изготвен този опис, както и дали ответната страна се е задължила да приеме посочените в описа движими вещи. За съдебния състав не е спорно, че ищцовата страна е притежавала процесните златни и сребърни бижута и монети, но приема, че в хода на процеса не бе доказан по несъмнен начин спорния въпрос, а именно, че точно тези претендирани движими вещи са били предадени за пазене при ответниците по делото.

Съдът намира за недоказано най-важното обстоятелство, чието доказване бе в тежест на ищцовата страна, а именно предаването за пазене от ищцата на ответниците точно на посочените в исковата молба движими вещи. Не се доказва, че отв. П. е приела за пазене златни и сребърни накити и монети, а единствено малък пакет, чието съдържание не се доказва дали и е било известно. По отношение на втория ответник П. П. П. се доказва, че същия е знаел, за предаване на въпросния пакет, но не е знаел какво съдържа, нито пък той лично да го е приемал с обещание да го пази и върне при поискване.

Съдът счита, че за доказване на исковата претенция би следвало да бъде установено по безспорен начин, че между страните по делото е извършено предаване точно на посочените в исковата молба движими вещи и като приема, че за това не бяха ангажирани надлежни доказателства намира, че предявеният иск следва да бъде отхвърлен изцяло като неоснователен и недоказан.

ОТНОСНО РАЗНОСКИТЕ:

С оглед изхода на спора и направеното от ответниците искане, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, ищцата следва да им заплати направените разноски по делото в настоящото производство за адвокатско възнаграждение, а именно 500 лева на П. П. П. и 500 лева на В.С.П.а.

Предвид гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни и недоказани предявените иски от Л. Н. К., ЕГН-*****, от гр.С, бул.“Д“ №х против В.С.П.и П. П. П., и двамата от гр.Е, ул.“Г Д“ №х, по силата на които моли ответниците да бъдат осъдени да ѝ заплатят сумата от 16 107.80 лева, представляваща обезщетение в размер на паричната равностойност на движими вещи-златни и сребърни бижута и монети, предадени от нея на ответниците за пазене по силата на договор за влог, дължима на основание неизпълнението на задължението на ответниците да ѝ ги върнат в дадения им срок, заедно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на исквата молба до датата на окончателното плащане.

ОСЪЖДА Л. Н. К., ЕГН-*****, от гр.С, бул.“Д“ №х да заплати на В.С.П.сумата в размер на 500.00 /петстотин лева/ и на П. П. П. сумата в размер на 500.00 /петстотин лева/ разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчване съобщение на страните пред Софийски окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Етрополе: _____